

KIERSTEN WHITE

Elizabeth

FRANKENSTEIN'IN

Karanlık Düşüşü

DE
X

KIERSTEN WHITE

Elizabeth
FRANKENSTEIN'IN
Karanlık Düşüşü

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Paranormal Serisi

Paranormal

Doğüstü

Sonsuz

ELIZABETH FRANKENSTEIN'İN KARANLIK DÜŞÜŞÜ

Orijinal adı: The Dark Descent of Elizabeth Frankenstein

© 2018, Kiersten Brazier

Yazan: Kiersten White

Çeviren: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8021-69-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KIERSTEN WHITE

Elizabeth
FRANKENSTEIN'IN
Karanlık Düşüşü

Çeviren: Asena Çakmak Özdemir

Eseri iki yüzyıl sonra bile hâlâ hayal gücümüzü kamçıl原因
Mary Wollstonecraft Shelley için

— *ve* —

Kendi hikâyesinde yan karakter gibi hissettirilen herkes için

*Beni çamurumdan yoğurup insan yapmanı
Ben mi istedim senden ey Yaradan? Ben mi yalvardım sana
Beni karanlıktan çıkar diye?
John Milton, Yitirilen Cennet**

* Bu kitaptaki tüm *Yitirilen Cennet* alıntılarında yararlanılan referans kaynak: Milton, John, *Yitirilen Cennet*, çev. Yiğit Yavuz, İthaki Yay., İstanbul, 2021 (e.n.)

Birinci kısım

Ben sensiz nasıl yaşarım?*

** Tüm bölüm başlıkları John Milton'ın *Yitirilen Cennet* kitabından alınmıştır.

BİR

Zayıflık Utanç Vericidir

Gökyüzüne pençesini savuran yıldırım, bulutların arasından damar damar inerek evrenin kalp atışını göğe resmetti.

Yağmur, at arabasının penceresine kırbaç gibi vururken mutlulukla iç geçirdim; gök öyle yüksek sesle gürlüyordu ki toprak yol bitip de Ingolstadt'ın girişindeki taş yol başladığında tekerlerin sesi bile duyulmuyordu.

Justine yanımda yeni doğmuş tavşan gibi titriyordu. Arabamızı başka bir yıldırım bembeyaz aydınlattıktan sonra pencereleri neredeyse yerinden çıkaracak öyle bir gök gürültüsü koptu ki kulaklarımız bir süre sağır oldu.

"Nasıl böyle gülebiliyorsun?" diye sordu Justine. O âna dek kahkaha attığının farkında bile değildim.

Şapkasından fırlamış, sallanan koyu saçlarını okşadım. Justine her türlü yüksek sestten korkardı. Çarpan kapılar. Fırtınalar. Bağırıtı. Özellikle de bağırtıtlardan. Ne var ki geçtiğimiz iki yıl boyunca bunların hiçbirine maruz kalmamasını sağlamıştım. Farklı kökenlerimizin böylesi tezat sonuçları olması çok tuhaftı, gerçi süreler açısından farklı olsa da benzer zalimlikler yaşamıştık. Justine hayatımda tanıdığım en dürüst, en sevgi dolu, en ama en iyi insandı.

Bense...

Nasıl desem? Onun gibi değildim.

“Sana eskiden Victor’la evin çatısına çıkıp fırtınada yıldırımları seyrettiğimizi söylemiş miydin hiç?”

Başını kaldırmadan iki yana salladı.

“Şimşeklerin dağların üzerinde oynayıışı, keskin siluetlerini ortaya çıkarışı, dünyanın yaratılışını seyretmek gibiydi. Bazen de gölün üzerinde çakardı ve hem gökte hem suda çakıyormuş gibi görünürdü. Her şey sona erdiğinde sırlıslam olurduk, üşütüp hasta olmamamız resmen mucize.” Yaşadıklarımızı hatırlayınca yeniden güldüm. Saçlarım gibi açık renk olan cildim soğuktan kıpkırmızı kesilirdi. Victor, soluk alına yapışan dalgalı saçlarının gözlerinin altındaki hiç geçmeyen gölgeleri iyice ortaya çıkarmasıyla ölü gibi görünürdü. Ne ikilydik ama!

“Bir gece” diye devam ettim Justine’in sessizliğini fark edince, “oturduğumuz yerin hemen ilerisindeki bir ağaca yıldırım düşmüştü.”

“Çok korkutucu!”

“Muhteşemdi.” Gülümserken elimi cama dayadım, beyaz dantel eldivenlerimden soğuğu hissedebiliyordum. “Benim gözümde, doğanın büyük ve dehşet verici gücünü görmektir. Tanrı’yı görmek gibiydi.”

Bu söylediğimden hoşnut olmayan Justine cık cık sesleriyle yanımdan çekilip bana ters ters baktı. “Dinimize saygısızlık etme.”

O yumuşayıp da gülümseyene dek dilimi çıkardım.

“Victor ne düşünürdü peki?”

“O mu? Sonrasında aylarca korkunç bir bunalıma girmişti. Galiba tam olarak ‘akıl almaz çaresizlik vadilerinde çürüdüğünü’ söylemişti.”

Kismen şaşkın olsa da Justine’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. Çehresi, Victor’un yazdığı yazılardan çok daha açıktı. Onun kitapları her daim yoğun bir çalışma, ileri derece bilgi gerektirirken Justine aydınlık bir elyazması gibiydi; güzel, değerli, okur okumaz anlaşılır.

Justine kendini rahat hissetsin diye hiç istemesem de pencerenin perdesini çekerek fırtınayla aramıza engel koydum. Cenevre'ye yaptığımız yaslı, deli annesinin bize saldırmasıyla son bulan korkunç gezimizden bu yana göldeki evden hiç çıkmamıştı. Bavyera'ya olan bu yolculuğumuz onun için çok külfetliydi. "Ben ağacın yıkılışını doğanın güzelliği olarak görürken Victor onu kontrol edemediği, erişemediği bir güç olarak görüyor; geceyi aydınlatan, karanlığı defeden, yüzlerce yıllık bir hayatı tek bir darbeyle sona erdiren bir güç olarak."

"Keşke o, üniversiteye gitmeden önce onu daha iyi tanıma imkânım olsaydı."

Henry'nin bana hediye olarak verdiği kahverengi deri eldivenli eline hafifçe dokunup ardından parmaklarını sıktım. Bu eldivenler benimkilerden çok daha yumuşaktı, çok daha sıcak tutuyordu. Ama Victor beni beyazlar içinde görmeyi seviyordu. Ben de Justine'e güzel şeyler vermeyi seviyordum. Evimize iki yıl önce on yedi yaşındayken gelmişti, ben de on beş yaşındaydım, daha aradan birkaç ay geçmemişti ki Victor bizi bırakıp gitmişti. Haliyle Justine onu pek tanııyordu.

Aslında benden başka kimse onu pek tanııyordu. Bu durum hoşuma da gidiyordu ama benim onları sevdiğim gibi bu ikisinin de birbirini sevmesini istiyordum.

"Yakında Victor'u tanıyacaksın. Biz; sen, ben, Victor..." Duraksadım, dilim hainlik ederek Henry'yi de eklemeye yelteniyordu. Ama öyle bir şey olmayacaktı. "Yakında büyük bir mutlulukla yeniden bir araya geleceğiz ve yüreğim anca o zaman tamamlanacak." Ses tonum, tüm bu çabamın altında yatan korkuyu saklayacak şekilde neşeliydi.

Justine'in tasalanmasına izin veremezdim. Bu yolculuğu yol arkadaşım olarak gelmeyi kabul etmesi sayesinde ayarlayabilmiştim. Yargıç Frankenstein, Victor'un iyi olup olmadığını görmek için yalvarışlarımı reddetmişti. Galiba Victor'un gidişini onu

rahatlatmıştı; ondan haber almamamızı umursamıyordu. Kendini hazır hissettiğinde Victor'un eve geleceğini, merak etmemi söyleyip duruyordu.

Ama merak ediyordum. Hem de çok. Hele de üstünde adım yazılı bir gider listesi bulduğumdan beri. Harcamalarımı denetliyordu ve hiç şüphesiz yakında beni elde tutmaya değmediğine kanaat getirecekti. Victor'u iyileştirerek fazlasıyla iyilik yapmıştım. O şimdi uzaklarda bir yerdeydi, ben de babası için işe yaramaz konumdaydım.

Beni başlarından savmalarına izin vermeyecektim. Onca yıl uğraşp didindikten sonra mümkün değildi. Yaptığımı onca şeyden sonra olmazdı.

Neyse ki Yargıç Frankenstein gizemli bir seyahate çağrılmıştı. Ben de yine izin istemeden... çıkıp gittim. Justine işin bu kısmını bilmiyordu. Varlığı bana herhangi bir şüphe ya da kınamaya davet çıkarmadan hareket etmem için gereken özgürlüğü veriyordu. Victor'un, Justine'in baktığı küçük kardeşleri William ve Ernest'a biz gelene kadar hizmetçiler bakacaktı.

Derken bir gök gürültüsü daha göğsümüzde zangırdayarak koptu, sarsıntısını ta içimizde hissettik.

"Bana Victor'la tanışma hikâyeni anlatsana" diye atıldı Justine, elimi öyle sert sıkmıştı ki kemiklerim acımişti.

Annem olmayan kadın etimi çimdikleyip saçlarımı acımasızca çekti.

Üzerime aşırı büyük gelen bir elbise giyiyordum. Kolları bileklerimden sarkıyordu, çocuklara göre bir tarz da değildi. Gelgelelim elbise her yeri mosmor olmuş cildimi örtüyordu. Önceki hafta fazladan bir porsiyon yemek çalarken yakalanmıştım. O öfkeli parmaklarıyla bakıcım zaten beni sık sık kan revan içinde bırakıyordu ama bu defa beni dünya kararına dek dövmüştü. Sonraki üç geceyi ormanda, göl kenarında saklanarak geçirmiş, böğürtlen yemiştım. Beni bulursa öl-

diirtir diye düşünüyordum; mütemadiyen bununla tehdit ediyordu. Ne var ki beni kullanacak başka bir amaç keşfetmişti.

“Bu işi mahvedeyim deme sakın” diye tısladı. “Keşke doğarken sen de annenle birlikte ölseymişsin de elime kalmasaymışsın. Yaşamam ayrı bencillik, ölmen ayrı bencillik. Sen busun işte.”

Başımı dimdik kaldırıp saçımı taramayı bitirmesini bekledim, saçım şimdi altın gibi sapsarı parlıyordu.

“Onlara kendini sevdir” dediği sırada bakıcım ve dört çocuğuyla kaldığım kuliibenin kapısı hafifçe vuruldu. “Alıp götürmezlerse seni kedinin son doğan cılız yavruları gibi yağmur varilinde boğuveririm.”

İnsanın gözünü kör eden bir güneş ışığı halesi eşliğinde içeri bir kadın girdi.

“Burada işte” dedi bakıcım. “Elizabeth. Kendisi küçük bir melektir. Soylu olmak için doğmuş. Kader onu annesinden ayırmış, gurur babasını hapsilere sokmuş, Avusturya tüm servetini almış. Ama hiçbir şey onun güzelliğine ve iyi yüreğine dokunamamış.”

Bu sahte sevgisi karşısında basıp da ayağını ezerim, onu yumruklarım diye arkama dönemedim bile.

“Oğlumla tanışmak ister misin?” diye sordu yeni kadın. Sesi, asıl korkan oymuşçasına titriyordu.

Ağırbaşlı bir havayla başımı aşağı yukarı salladım. Elimi tutup beni götürdü. Arkama dönüp bakmadım.

“Oğlum Victor senden sadece bir-iki yaş büyük. Çok özel bir çocuktur. Akıllı ve meraklıdır. Ama o kadar kolay arkadaş edinemez. Diğer çocuklar...” Ağzında dağılacak doğru şekeri bulmak için kâseyi karıştırıyormuş gibi duraksadı. “Ondan korkuyorlar. Çok yalnız ve içine kapanık. Ama senin gibi bir arkadaş tam da ona gereken nazik etkiyi yaratacaktır diye düşünüyorum. Bunu yapar mısın Elizabeth? Victor’umun özel arkadaşı olur musun?”

Yürüyerek yazlık evlerine kadar geldik. Aniden durdum. Gördüklerim karşısında hayretler içinde kalmıştım. Kadının hızıyla öne savrulunca tökezledim.

Bir hayatım vardı önceden. Zalim ve ısranlı çocuklarla dolu barakadan da önce. Bana yumruk ve morluklarla bakıcılık yapan kadından önce. Garip bedenlerle sefil karanlığa tıklanmış bir halde açlık, korku ve soğuşun musallat olduğu bir hayattan önce.

Ayak parmaklarımdan birini, Frankenstein'ların Como Gölü'ne geldiklerinde kalmak için aldıkları villalarının eşliğinden temkinli bir şekilde geçirdim. O güzelim yeşil ve altın rengi odaların, pencerelerin ve ışığın arasından onu takip etti; bu hayal dünyası içinde adım attıkça acılar geride kaldı.

Burada daha önce yaşamıştım. Gözümlü kapattığımda her gece burada yaşıyordum.

Evimi, babamı kaybedeli iki yıldan uzun bir süre olmuştu ve hiçbir çocuk böyle bir durumu tüm netliğiyle hatırlayamazdı ama ben biliyordum. Benim hayatım buydu. Küçükliğüm güzellik ve ferahlıkla –hem ne ferahlıkla!– bezeli bu odalarla süslüydü. Yaşadığım yer bu malikâne olduğundan değil, genel olarak verdiği his böyleydi. Böylesine bir güven hissi, bu güzellikte bir rahatlık vardı.

Madam Frankenstein beni karanlıktan çekip yeniden ışığa getirmişti.

Morluklarla dolu, çırpı gibi cılız kollarımı ovuşturdum. Küçük bedenim kararlılıkla doluverdi. Bana bu hayatı geri verecekse oğlu için her ne olmam gerekiyorsa onu olurdum. Hava pırıl pırıldı, kadının eli yıllardır hissettiğim her şeyden daha yumuşaktı, önümüzdeki odalar sanki yepyeni bir gelecek için umutla doluydu.

Madam Frankenstein beni koridorlardan geçirip bahçeye çıkardı.

Victor tek başına ayakta duruyordu. Ellerini arkasında kenetlemişti, benden hemen hemen iki yaş kadar büyük olsa da yetişkin biri gibi görünüyordu. Tanımadığım bir erkeğe yaklaşırken nasıl temkinli bir çekingenlik duyuyorsam şimdi de aynısını hissediyordum.

“Victor” dedi annesi, sesinde yine o korku ve gerginliği hissettim. “Victor, sana bir arkadaş getirdim.”

Victor arkasına döndü. Ne kadar da temizdi! Her yeri yamalı aşırı büyük bir elbise giydiğim için utançtan yerin dibine girdim. Saçlarım

yıkanmış olsa da –nitekim bacıcum kendimi sevdirmemi sağlayacak en büyük özelliğimin bu olduğunu söylemişti– pabuçlarımın içindeki ayaklarımın kirli olduğunu biliyordum. Victor bana bakarken kesin o da biliyordur gibi geldi.

Benim artık kullanılmadığı için atılan elbiseyi denerken gülümse-
diğim gibi gülümsemeye çalıştı, gülümsemesi yüzüne tamamen yayı-
lana dek dudaklarını yukarı kıvrırdı. “Merhaba” dedi.

“Merhaba” dedim.

Annesi seyrederken ikimiz de ayakta, kımıldamadan duruyorduk.

Kendimi ona sevdirmek zorundaydım. İyi de her şeyi olan bir oğlan
çocuğuna ne sunabilirdim ki? “Benimle kuş yuvası aramak ister mi-
sin?” diye sordum, kelimeler ağızımdan öylece çıkıvermişti. Victor hiç
de yuvalara bakmak üzere ağaçlara tırmanan bir çocuğa benzemiyor-
du. Ama aklıma bir tek bu gelmişti. “İlkbahardayız, yavrular yuvadan
uçmaya neredeyse hazırdır.”

Victor kaşlarını çattı, o kopkoyu kaşları altında yakınlıktı. Sonra
başını aşağı yukarı sallayarak elini uzattı. Öne bir adım atıp elini tut-
tum. Annesi gönül ferahlığıyla iç çekti.

“Güzелce eğlenin! Evden çok uzaklaşmayın ama” diye seslendi.

Victor’u bahçeden çıkarıp evin etrafını saran açık yeşil ormana
götürdüm. Göl çok uzakta değildi. Rüzgârda o soğuk ve karanlık ko-
kusunu alabiliyordum. Dönemeçli bir patikaya saptım, gözlerim tepe-
mizdeki dallardaydı. Vaat ettiğim yuvayı bulmak ölüm kalım meselesi
gibi geliyordu. Sanki sınavdaydım ve geçersen Victor’un dünyasında
kalabilecektim.

Fakat başarısız olursam...

Ama işte, karşımda dalların, çamurun arasına sokuşturulmuş,
umut gibi bir yuva duruyordu! Parlayan gözlerle yuvayı gösterdim.

Victor kaşlarını çattı. “Çok yüksek.”

“Ben çıkarım!”

Beni gözleriyle şöyle bir tarttı. “Sen kızsın. Ağaçlara çıkmaman
gerek.”

Ben yürümeğe başladığım günden beri ağaçlara çıkardım ama onun bu ifadesi bana kirli ayaklarımın hissettirdiği utanç hissettirdi. Her şeyi yanlış yapıyordum.

“Belki öyledir” dedim eteğimi ellerime alırken, “ama belki de bu ağaca çıkarım ve çıkacağım son ağaç olur. Senin için.”

Bu önerimi düşünüp taşındıktan sonra gülümsedi. “Tamam o zaman.”

“Yumurtaları sayıp kaç tane olduğunu söylerim!” Ağacın gövdesine tırmanmaya başlamıştım bile, keşke ayaklarım çıplak olsaydı diye geçirdim içimden ama ayakkabılarımı çıkaramayacak kadar durumun bilincindeydim.

“Olmaz, yuvayı aşağıya getir.”

Amacıma giden yolun yarısında durdum. “İyi de yuvayı indirsek sonra anne gelip bulamaz.”

“Bana yuva göstereceğini söylemiştin. Yalan mı söyledin?” Onu kandırdığım düşüncesiyle çok kızgın görünüyordu. Hele hele bu ilk günde onun yüzünü güldürecek ne varsa yapmalıydım.

“Hayır!” dedim, nefesim kesilmişti. Dala uzanıp hızlı hızlı ilerledim. Yuvada açık mavi renkte dört minik, harika yumurta vardı.

Yuvayı çok dikkatlice daldan aldım. Victor’a gösterdikten sonra yerine koyacaktım. Yuvayı bozmadan inmek çok zordu ama başardım. Kocaman gülümseyerek büyük bir zafer kazanmışçasına Victor’a gösterdim.

Yuvanın içine baktı. “Yumurtadan ne zaman çıkacaklar?”

“Yakında.”

Elini uzatıp yuvayı aldı. Sonra geniş, düz bir kaya bulup yuvayı üstüne koydu.

“Kızılgerdan sanırım.” Kabukların pürüzsüz maviliğini okşadım. Hepsi gökyüzünden birer parça diye düşündüm; yeterince yükseğe çıkabilirsem gökyüzü de bu yumurtalar kadar sıcak ve yumuşak olurdu herhalde.

“Belki de” dedim kıkırdayarak, “bu yumurtaların üstünde gökyüzü yatıyordur. Yumurtalar çatladığında havaya küçük güneşler fırlayıp uçacaktır.”

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
CHICAGO HALK KÜTÜPHANESİ YILIN EN İYİ KİTABI

Kendi hikâyesinde yan karakter gibi hissettirilen herkes için...

Elizabeth Lavenza haftalardır düzgün bir yemek yememiştir. İnce kolları "bakıcısının" açtığı yaralarla kaplıdır ve sokağa atılmanın eşliğindedir. Ta ki bir arkadaş dışında her şeye sahip, gülümsemeyen ve yalnız bir çocuk olan Victor Frankenstein'in evine getirilene kadar.

Küçük Elizabeth, Frankenstein Ailesi tarafından alınır; sıcak bir yatak, lezzetli yemekler ve en iyi ipekten elbiselerle ödüllendirilir. Victor onun sefaletten kaçışıdır ama yeni hayatının da bir bedeli vardır. Yıllar geçtikçe Elizabeth'in hayatta kalması, Victor'un tehlikeli öfkesini yönetmesine ve ne kadar korkutucu olursa olsun her hevesini yerine getirmesine bağlı hale gelir. Ancak Elizabeth'in kendisine biçilen kaderi yaşamaktan daha büyük planları vardır.

Frankenstein hikâyesini bir de mavi gözlerinin ve tatlı gülümsemesinin ardına gizlenmiş, ne pahasına olursa olsun hayatta kalmaya kararlı bir genç kızın, Elizabeth Lavenza'nın bakış açısından dinlemeye hazır mısınız?

"Delilik, saplantı ve cinayet iplikleriyle birlikte örülmüş güzel bir korku dokuması. Usta ve canavarca bir yeniden anlatım."
STEPHANIE GARBER, *Caraval* serisinin uluslararası çoksatan yazarı

"Vaşh, kurnaz karakterlerle ışıldıyor... kesinlikle sürükleyici."
ALEXANDRA BRACKEN, *New York Times* çoksatan yazarı

